

Giftermåls-Balken.

1. Kapitlet.

1, 2, 3 §§.

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning, om ändring i lagens stadgande angående giftomannarätt; Gifwen Stockholms Slott den 8 November 1872.

Vi OSCAR, ic. gøre weterligt: att sedan Riksdagen för sin del beslutit dels en författning angående ändring af lagens stadganden i vissa delar rörande giftomannarätten m. m., dels och ett tillägg till nämnda författning af innehåll att hwad 29 punkten i Ridderskapet och Adels privilegier innehölle stridande mot densamma bleswe upphäfdt, samt Vi jemwäl för Wår del godkänt förstomsförmålda förslag till författning, men icke funnit skäl att, för utwerkande af Ridderskapet och Adels bifall å tillägget dertill, före nästa riksdag sammankalla urtima adelsmöte; så hafwe, i enlighet med hwad Riksdagen för sådan händelse hämställt, Vi, till esterrättelse för öfriga Swenska medborgare, härigenom welat, med ändring af hwad i lag finnes stadgadt angående giftomans inseende öfwer mö samt om faders och moders rätt att hindra dotters giftermål och att göra henne arflös, i nåder förordna som följer:

1 §.

Mö, som myndig är, stånde ej under giftoman.

2 §.

Hwad i 2 Kap. 10 § och 3 Kap. 10 § Giftermåls-Balken är förefskrifwet angående faders och moders

samtycke såsom wilkor för äktenskapet, gälle ej i asseende på mö, som myndig är.

3 §.

Stadgandet i 6 Kap. 1 § Giftermåls-Balken om faders och moders rätt att göra mö arflös, ege ej tillämpning, der hon wid äktenskapets ingående myndig är, utom i de fall, som i 2 § af samma Kap. omförmålas.

4 §.

Mö, som ej står under giftoman, ege sjelf göra sådant förord, som i 8 Kap. Giftermåls-Balken sägs. Det alla, ic.

Kongl. Maj:tt har funnit godt i nåder förordna, att hittills gällande stadganden derom, att manskapet wid krigsmakten till lands skall, för att kunna ingå giftermål, dertill hafwa wederbörande Befäls samtycke, må upphöra att vidare tillämpas; dock att, när någon af detta manskap ämnar tråda i äktenkap, honom åligger att sådant hos Befälet anmäla. Kongl. Cirkuläret den 27 September 1860 till samtliga General-Befälhafwarne i Militärdistrikten m. fl.

Kongl. Maj:tt har jemwäl den 27 September 1860 låtit, till underdånig esterrättelse i asseende å manskapet wid krigsmakten till sjös, i nåder utfärda ett med öfwanstående lika lydande Cirkulär till Befälhafwarne wid Flottans stationer m. fl.

Om ansvarspåföljden för de i 1 § omnämnda förbrytelser, se Straff-Lagen 15 Kap. 17—19 §§.

5 §. Om ansvarspåföljden, se Straff-Lagen 15 Kap. 21 §.

2. Kapitlet.

5, 6 §§.

Desse §§, sådana de lyda enligt Kongl. Förordningen den 10 April 1810, hafwa upphört att vara gällande. Kongl. Förordningen den 24 Maj 1872, angående upphäwande af 2 Kap. 5 och 6 §§ Giftermåls-Balken m. m.

10 §. Hwad här stadgats angående faders och moders samtycke såsom wilkor för äktenskapet, galler ej i asseende på myndig mö, som ej är af frälse börd. Kongl. Förordn. den 8 Nov. 1872, införd wid 1 Kap. denna Balk.

12 §. Huru denna § blifwit ändrad, se Straff-Lagen 25 Kap. 4 § och 22 Kap. 6, 22 §§.

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning, angående giftermål emellan christen och mosaisk trosbekännare; Gifwen Stockholms Slott den 20 Januari 1863.

Vi CARL, ic. gøre weterligt: det Vi, med Rikets Ständer, funnit godt att, i asseende å giftermål emellan christen och mosaisk trosbekännare, förordna, som följer:

1 §. Medlem af Swenska kyrkan ware ej förment att ingå äktenkap med mosaisk trosbekännare.

2 §. Om lysning till sådant äktenkap, afwen som till äktenkap emellan mosaisk trosbekännare och medlem af annat främmande religionsfamsfund, som i riket tillåtet är, gälle hwad i Kongl. Rungörelsen den 19 Januari 1847 och i 9 § af Kongl. Förordningen angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning af den 23 Oktober 1860 stadgadt finnes.

3 §. Äktenkap, hwarom nu sagdt är, skall i släktings eller andra wittens närvaro ingås inför Magistrat i stad eller inför Kronofogde å landet. Magistrat eller Kronofogde åligge derwid i asseende å mannens och qwinnans ledighet till äktenkap den till-

syn, som enligt lag tillkommer prest, den der wigfel förrätta skall: sedan affordras såwäl mannen som qwinnan deras frivilliga ja och samtycke till giftermålet, och warden de derpå för ätta mafar förklarade. Hwad sålunda förekommit skall i protokoll upptagas; och warde det, om äktenskapet är inför Kronofogde ingånget, jemwäl af witten bestrykt. Det giftermål ware lika giltigt, som wore äktenskapet med wigfel fullkomadt.

Magistrat och Kronofogde åligger att inför dem afflutade äktenkap hos wederbörande presterkap anmäla, på sätt om anmälan af wigfel för wigselförrättare stadgadt är.

4 §. I fråga om den religion, hwar barn bör uppfostras, ware lag, som i 10 § af Kongl. Förordningen den 23 Oktober 1860, angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning sagdt är.

Det alla, som wederbör ic.

Kongl. Maj:ts Nådiga Cirkulär den 21 Oktober 1870 till Des Befälningshafwande i Länen afwen som Öfwer-Ståthållare-Embeter i Stockholm, angående insändande till Statistiska Centralbyrån af uppgifter om äktenkap, som inför Civil myndighet ingås.

CARL, ic. Wår ynneft ic. ic. Då, för winnande af större fullständighet i statistiken rörande i riket ingångna äktenkap, det är af wigt, att, i likhet med hwad genom uppgifter från presterkapet beträffande äktenkap, som med wigfel fullkommas, äger rum, upplysningar jemwäl om sådana giftermål, som på grund af nådiga förordningen den 20 Januari 1863 emellan christen och mosaisk trosbekännare inför civilmyndighet ingås, blifwa Statistiska Centralbyrån meddelade, hafwe Vi, med bifall till derom af t. f. Chefen för nämnde byrå gjord underdånig framställning, funnit godt förordna, att alla äktenkap, som under loppet af ett kalenderår blifwit emellan christna och mosaiska trosbekännare i stad inför magistrat och å landet inför kronofogde ingångne, skola före den 15 Februari påföljande år anmälas af Magistraten i Stockholm för Öfwer-Ståthållare-Embeter samt af Magistraten i annan

stad och af Kronofogde för vår vederbörande Befallningshafwande; att sådan anmälan tillika bör innehålla uppgift å ej mindre den myndighet, inför hvilken, det ställe, hwarest, samt året, månaden och dagen, när äktenskap ingåtts, än och kontrahenternas fullständiga namn, yrke, stånd, hemvist, nationalitet, trosbekännelse och födelseår, äfvensom huruwida och, i sådant fall, huru många

gånge endera eller båda förut varit gifte; samt att Våre Befallningshafwande och Öfver-Ståthållare-Embeteet skola förberörda till dem inkommande anmälanden och uppgifter före utgången af Februari månad samma år till Statistiska Centralbyrån öfverlämna. Hvilket Eder till kännedom och efterrättelse i hwad på Eder afkommer härigenom meddelas. Vi befalle ic.

3. Kapitlet.

5 §. 3 stället för hänvisningen till Misshandlings-Balken om ansvarspåföljden för lägersmålet, se **Straff-Lagen 18 Kap.**

10 §. Hwad här stadgats angående faders och moders samtycke såsom villkor för äktenskapet, gäller ej i afseende på myndig mö, som ej är af frälse börd. Kongl. Förordn. d. 8 Nov. 1872, införd wid 1 Kap. denna Vall.

4. Kapitlet.

1 §. Om ansvar för den, som, utan laga rätt eller med misshandling af sin rätt, genom våld eller hot, tvingar någon att något göra, säga eller underlåta, se **Straff-Lagen 15 Kap. 22 §.**

6 §. Huru denna § blifwit ändrad, se **Straff-Lagen 22 Kap. 8, 21, 22 §§.**

5. Kapitlet.

4 §. Om ansvarspåföljden, se **Straff-Lagen 17 Kap. 4, 5 §§.**

6. Kapitlet.

1 §. Huru denna § blifwit ändrad, se Kongl. Förordn. d. 8 Nov. 1872, införd wid 1 Kap. denna Vall.

3 §. Att myndig mö, som ej är af frälse börd, ej står under inseeende af giftoman, inhentas af Kongl. Förordn. d. 8 Nov. 1872, införd wid 1 Kap. denna Vall.

7. Kapitlet.

2 §. Om ansvarspåföljden, se **Straff-Lagen 25 Kap. 4 §.**

Kongl. Maj:t har, med bifall till Rikets Ständers framställning i ämnet, funnit godt i nåder förklara, att de genom Kongl. Brevfen den 3 Mars 1743 samt den 4 April och 14 December

1753 meddelade föreskrifter, om sammanstött wid bröllopp och barndop af medel till understöd för lazaretten och de fattige, skola upphöra att vidare vara gällande. Kongl. Rungörelsen den 11 Oktober 1866, angående upphäfwande af föreskrifter om sammanstött wid bröllopp och barndop till understöd för lazaretten och de fattige.

8. Kapitlet.

Att mö, som ej står under giftoman, eger sjelf göra sådant förord, som här sägs, inhentas af Kongl. Förordn. d. 8 Nov. 1872, införd wid 1 Kap. denna Vall.

11. Kapitlet.

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning om boskildnad och undanskiftande af egendom i makars bo; Gifwen Stadhölmens Slott den 18 September 1862.

Vi CARL, ic. gøre weterligt: det Wi, upppå Rikets Ständers underdåniga förslag, funnit godt att, med upphäfwande af hwad Konkurs-Lagen den 12 Mars 1830 samt 8 Kap. 2 § 8 mom. Rättegångs-Balken innehålla angående boskildnad emellan äkta makar, förordna som följer:

1 §.

Är ena maken skyldig till betalning, för hwilken den andra makens gistorätt eller enskilda egendom ej swarar, efter hwad i 11 Kap. Giftermåls-Balken sägs, och kan sådan betalning ej fullgöras, utan att den gistorätt eller enskilda egendom tillgripes; då må den make, som gistorätt eller enskild egendom undanskifta will, boskildnad söka.

Sådan ansökning skall ingifwas till Underrätt i den stad, eller å landet till Domaren i den ort, der mannen bör inför domstol swara i twistemål, som angå gäld i allmänhet. Är i stad ej rättegångsdag, och finnes ej någon satt å Rättens wägnar inlagor emottaga; då må ansökningen ingifwas till Rättens ordförande.

2 §.

Hustru ege och rätt att boskildnad söka i de fall, att

makars gemensamma bo är belastadt med så stor gäld, att den ej kan betalas med den egendom, som i boet samfäld är, och den enskilda, som för samma gäld bör swara;

eller mannen, genom försummelse eller wanwård af boets angelägenheter, eller boets belastande med gäld utan motsvarig nytta, kan anses sitt målsmanskap misbruka;

eller han af ondskä eller motwilja hustrun öfvergifwit eller förlupit, och ej kommit åter inom sex månader; eller han blifwit under förmyndare ställd.

3 §.

Nu är ansökning om boskildnad af ena maken gjord, som i 1 eller 2 § sägs; låte Rätten, eller dess Ordförande, eller Domaren, ändå att han jäfwig är, genast kalla makarna att å wiß dag, siff inom tre weckor, sig wid Rätten inställa. Bestrides ej ansökningen, eller wisas till densamma skäl原因; förordne Rätten, att uppteckning af makarnas tillgångar och gäld å wiß dag verkställas skall, och utfärde offentlig stämning å makarnas samtliga borgenärer att före klokan tolf å utsatt dag, näst efter tre eller, der särskilda omständigheter kräfwa längre tid, siff inom fyra månader, hos Rätten sig inställa för att öfwer ansökningen höras: är boet å landet, och äskas ej urtima ting; då må inställesen utfättas till det lagtima ting, som näst efter tre månader infaller. Stämningen warde så kungjord,

som om offentlig stämning i konkursfall är stadgad. Bouppteckning, hvarom ofwan nämndt är, skall till Rätten skyndsamligen ingifwas och af begge makarna med ed fästas; och hälle Rätten hand deröfwer. Då bouppteckningen beswuren är, och borgenärerna, efter stämningen, hörda blifwit; lägge Rätten makarna emellan enligt lag.

4 §.

Då boskildnad sökt är, förordne Rätten god man att hustrun biträda.

5 §.

Är egendom i boet till konkurs asträdd, och will make boskildnad söka; gifwe sin ansökning in siff å tid, som för inställelse i konkursen är i stämningen utfatt: sfer det ej; ege make icke emot borgenärer rätt att egendom sig tillegua.

6 §.

Den egendom, som man eller hustru undanskifta will, warde under särskild wård satt, till des öfwer ansökningen dömdt blifwit: ege dock sökanden lyfta eller tillträda egendomen, der för densamma ställes borgen, som af Rätten godkännes.

Då boskildnad af hustru sökt är, warde den egendom, som hon lyfta eller tillträda får, ställd under hennes gode mans förvaltning. Är sådan egendom för gäld inteknad eller pantsatt; utgöre ej boskildnadsansökningen hinder för egendomens utmätning eller försäljning: ege dock sökanden rätt att öfwerkott af köpefällingen emot borgen lyfta.

7 §.

Emot borgenär njute ej ena maken wedelag för såld odaljord eller ersättning för hwad till betalning af andra makens gäld ur samfälda boet gått.

8 §.

Är har hustru boskildnad sökt: äro penningar eller lösören förwandlade, de der henne, efter förord eller annorledes, enskildt tillhört, eller finnas sådana lösören pantsatta, och kan det ej wisas, att den förvandling eller pantsättning med hennes bifall skett; då hafwe hon, i konkurs med mannens borgenärer, fordringsrätt derför, der den fordran i konkursen bewakas.

9 §.

Borgenär ege, ändå att boskildnad sökt är, den rätt till utskökning af fordran, som honom eljest enligt lag tillkommit.

Då makars bo till konkurs asträddt är, må ena makens ansökning om undanskiftande af gistorätt ej hindra samfäld egendoms försäljning; ege dock den, som boskildnad sökt, så mycket af köpefällingen mot borgen lyfta, som mot den gistorätt swarar.

10 §.

Är makars bo till konkurs asträddt, och uppstår fråga om boskildnad och undanskiftande; warde, sedan borgenärerna, på sätt i Konkurs-Lagen om granskning af bewakade fordringsanspråk sägs, lemnats tillfälle att i frågan sig yttra, densamma till Rättens pröfning öfwerlemnad och efter lag af Rätten bedömd, ändå att jäf deremot af borgenär ej gjordt är.

11 §.

Då till boskildnad mellan makar dömdt är, försä-

res wid siffte af samfäld egendom, som om delning af döds mans qwarlätenskap är i lag stadgad. Ej må boets egendom skiljas före än all samfäld gäld, som weterlig är, gulden blifwit: sfer annorledes; sware då makarna, en för begge och begge för en, för samma gäld.

12 §.

Då boskildnad bewiljad blifwit, ware all egendom, som, efter det ansökningen om boskildnad gjordt är, genom arf, gåfwa, testamente eller annorledes, tillfaller ena maken, såsom enskild egendom ansedd. Hustru ware ej pligtig att med sådan egendom ansvara för den gäld, som under äktenskapet derförut gjordt är, ändå att hon för den gäld i borgen gått eller lika med mannen till betalning sig förbundit, utan så är, att hon sjelf gälden gjort i och för handel eller annan rörelse, som hon med mannens bifall idkat, eller gälden utgöres af böter eller skadestånd för gerning, hvarsför hustrun swara bör. Om förvaltning af den på ofwannämnda sätt hustrun tillfallna egendom ware lag som i 6 § skils.

13 §.

Kunna makar gemensamt något förwärfwa, sedan boskildnad sökt är; warde det för samfäld egendom räknadt. Räcker det ej till deras och barnens uppehälle; fylles bristen af begges enskilda egendom eller den makens, som sådan egendom eger.

14 §.

All gäld, som ena maken gör efter det boskildnad sökt blifwit, warde, om boskildnad winnes, såsom enskild gäld ansedd, der ej wisas kan, att den andra maken nytta eller del deri haft.

15 §.

Wilja makar, sedan boskildnad wunnen är, densamma upphäfwa, eller will hustru, som boskildnad wunnet, ställa sin egendom eller någon del deraf under mannens förvaltning åter; hafwe der lof till: dock gälle sådant ej i afseende å borgenärens rätt före, än makarna det för Rätten skriftligen tillkännagifwit och kungörelse derom, genom Rättens försorg, blifwit i allmänna tidningarna tre gånger införd.

16 §.

Är boskildnad ej sökt, men will, wid utmätning i makars bo, den ena af dem ändock undantaga gods, förty att det är des enskilda egendom och ej bör i betalning gå för den gäld, som sökes: wisas förord om det gods gjordt wara, eller företes bewis, att det, i kraft af gåfwa eller testamente, för enskild egendom anses bör; warde godset i qwarstad satt, och stämme den make, som godset wärja will, borgenären inom tre månader, eller hafwe sin talan förlorat, der ej boskildnad inom sagda tid sökt blifwit. Will borgenär sjelf stämma, utan att den tid afbida; stånde det honom fritt.

17 §.

Är äktenskap genom skildnad upplöst, och will ena maken egendom för gäld undanskifta; ware lag, som om egendoms undanskiftande wid dödsfall särskildt är stadgad.

Denna Förordning skall icke blifwa gällande i de mål, som göras anhängiga före utgången af December månad nästkommande år.

Det alla, som re.

13. Kapitlet.

8 §. Om ansvarspåföljden, se Straff-Lagen 22 Kap. 8, 22 §§.

14. Kapitlet.

1, 2 §§

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning, angående ändring i stadgandena rörande oenighet i ättenskap; Gifwen Stockholms Slott den 20 November 1860.

Vi CALR ic. gøre weterligt: det Wi, uppå Rikets Ständers underdåniga förslag, funnit godt att, med upphäfwande af ej mindre 16 Kap. 11 § Ryrkolagen, i hwad den innefattar föreskrift om ransakning och förhör inför Domkapitlet med ätta makar, än afwen 1 och 2 §§ i 14 Kap. Giftermåls-Balken, förordna, att sistnämnde bägge lagrum hädanefter skola lyda som följer:

1 §.

Der hat och bitterhet emellan man och hustru uppkommit och endera derom hos presterkapet gör anmälan eller det eljest kunnigt warder; då skola makarne

af Ryrkoherden i församlingen warnas, efter thy i Ryrkolagen säges. Sämjas de ej ändå; warden inför Ryrko-Rådet ytterligare warnade. Läta de sig ej heller deraf rätta; döme då Rätten till skilnad på ett år till fång och säte: äge och, der så nödigt pröfwas, förbjuda makarne, wid wite af fängelse, att hwarandra under den tid besöka.

2 §.

Skiljer mannen sig sjelf från hustrun eller hustrun ifrån mannen, till fång och säte, af hat eller illwilja, och håller sig i landet uppe från hem och hustru, eller drifwer man hustru, eller hustru mannen ur hus och bo, och nyttjar der bägges gods och egendom; försares som i förra § sagdt är, och fülle den brottsliga skadan.

Det alle, som ic.

3 §. I stället för hänvisningen till Misgärnings-Balken, se Straff-Lagen 14 Kap.

16. Kapitlet.

Kongl. Maj:ts Dom uti den till Kongl. Maj:ts öfwerseende från Desz och Rikets Göta Hofrätt genom ordentligt sökande intomna sak emellan aflidne Anders Olsson från Ulseröd i ättenskap med numera jemmäl aflidna Katrina Johansdotter efterlemnade söner, Olaus Andersson i Hollekär och Otto Andersson i Torp afwen som Johannes Andersson i Buzungeröd och Carl Petersson i Rör, såsom gista med Anders Olsson i samma ättenskap födda döttrar, Gustafwa Andersdotter och Johanna Andersdotter, Sökanne, samt Anders Hansson i Hoffäter, såsom förmyndare för Anders Olsson barn med efterlefwande hustrun Olena Andersdotter, Swarande, angående Swarandens efter stämning till Bullarens Håradsrätt utförda påstående, bland annat, att enär Sökanne den 23 Mars 1857 hwar för sig af Anders Olsson bekommit skuldebref å Tretusen trehundra trettio tre riksdaler öre och af det belopp Tretontusen trehundra trettio tre riksdaler öre, hwarå skuldebrefwen till sammans lydde endast Ett tusen sjuhundra trettio fem riksdaler femtio öre utgjorde Olaus Andersson och Otto Andersson samt öfrige Sökanne hustrus arf efter deras den 2 Mars 1854 aflidna moder Katrina Johansdotter samt återfoden, som erhållits i stället för blifwande arf efter Anders Olsson, wore att anse såsom hemföjd, och Sökanne befutom i hemföjd emottagit annan lösegendom, men de sådant oaktadt hwarfen till delning återburit hemföjden eller ens gjort anmälan om densamma wid bouptekningen efter Anders Olsson, hwilket haft till följd, att Swaranden sett sig nödsakad att å sina myndlingars wagnar söka urarfwä förman efter Anders Olsson, Sökanne, hwilka enligt i urarfwamålet gjordt erbjudande fått öfwertaga alla tillgångarne i boet efter Anders Olsson, mot skyldighet att betala boets skulder, måtte förpligtas att till skiftet återbära ej mindre Elfwatusen femhundra trettio sju riksdaler åttio två öre jemte ränta dera från den 28 December 1864, då bouptekningen efter Anders Olsson för rättats, än afwen med swornom ede i öfrigt erhållen hemföjd; hwarförutan godtgörelse för rättegångskostnaden ömsesidigt fordrats; Uti hwilken sak Håradsrätten, genom utslag den 25 Juli 1866, sig utlätit: att då wittnet J. M. Wikströms obestridda berättelse, att, wid en liquid den 23 Mars 1857 emellan Anders Olsson och Sökanne Olaus Andersson och Otto Andersson jemte Gustafwa Andersdotter och Johanna Andersdotter angående de sednars arf efter modren och wäntade arf efter fadren, Anders Olsson erkänt, att, utöfwer ersättningen för arfsandelen, hwilken för hwarje barn bestämdes till Tretusen trehundra trettio tre riksdaler trettio tre öre och godtgjordes med af Anders Olsson wid tillfästet utgifne rewerfer, de barn, hwilka icke redan fått hemföjd, skulle såsom sådan bekomma kreatur af lika värde med de kreatur, som de redan gista barnen erhållit i hemföjd, samt Sökanne erkännande wid bouptekningen efter Anders Olsson angående innestående hemföjdsperfedlar för Otto Andersson innefattade bindande liknelser derom att Sökanne, utom den sistnämnde, åtnjutit hemföjd, bles, jemlitt 17 kapitlet 30 § Rättegångsbalken och 16 kapitlet 2 § Giftermålsbalken, Sökanne, utom Otto Andersson, ålagt att hwar för sig å wiß dag med ed betyga, Olaus Andersson, att han, samt Johannes Andersson och Carl Petersson, att deras hustrur icke bekommit hemföjd, eller och att med swornom ede till skiftes återbära antingen hwad af sådan egenkap de kunde hafwa

emottagit, eller, om husgeråd wore borta eller det ej kunde återbäras sådant det gafs, desz värde, då det gafs; samt att Swaranden, som helt och hållet tappat emot Otto Andersson, skulle ersätta hans utgifter å saken med femton riksdaler riksmünt och att öfrige parter skulle widlännas hwar sin rättegångskostnad; och har Hofrätten, der Swaranden efter wad sökt den ändring att de i åberopade skuldebrefwen förskrifna belopp, i den mån de icke utgjorde Otto Anderssons, Olaus Anderssons och öfrige Sökanne hustrus mödeneraf, måtte anses såsom hemföjd och återbäras, och att jemväl Otto Andersson måtte med swornom ede återbära annan hemföjd, genom dom den 21 Februari 1868, yttrat: att emedan ostridigt wore, att Anders Olsson gifwit Sökanne hwar sitt skuldebref å Tretusen trehundra trettio tre riksdaler trettio tre öre, samt två wittnen sammanstämmande inthgat, att med desse skuldebref skolat godtgöras icke allenast Olaus Anderssons, Otto Anderssons och öfrige Sökanne hustrus mödeneraf utan jemväl allt hwad de kunnat hafwa att wänta i arf efter Anders Olsson; ty och som af de i skuldebrefwen förskrifna belopp de delar, som öfwerföte sagda mödeneraf, icke kunde betraktas annorlunda, än såsom hemföjd, förpligtades Sökanne, jemlitt 16 kapitlet 1 § Giftermålsbalken, att till skiftes återbära ömsesidiga belopp med sex procent ränta från den 28 December 1864, i den mån de icke genom wederbörligt arffskifte eller eljest lagligen kunde utredas hafwa utgjort Olaus Anderssons, Otto Anderssons och öfrige Sökanne hustrus mödeneraf; hwarjemte Otto Andersson ålades att å dag, som Håradsrätten egde på anmälan bestämma, dels med ed betyga, att han icke af Anders Olsson erhållit annan hemföjd än öswannämnda skuldebref, dels och, om Otto Andersson bruste å denna ed, hemföjden edligen uppgifwa för att till skiftes återbäras, eller, i fall husgeråd wore borta eller icke kunde återbäras så godt som det gifwits, gäldas efter thy som det wärdt warit, då det gifwits; afwen som Håradsrättens utslag, i hwad det innehölle förpligtelse för Anders Hansson att gälda Otto Anderssons rättegångskostnad, upphäfwes; Deruti Sökanne i underdånighet yrkat ändring, så widt dem är wordet ålagdt att till skiftes återbära någon del af de till dem genom ifragawarande skuldebref förskrifna belopp med ränta, hwilket ändringsökande Swaranden i underdånighet bestridt och hwarom jemte å ömse sidor af parterna framställda anspråk på ersättning för kostnader å rättegången twistats; Med Kongl. Maj:ts Högste Domstol besluten; Gifwen Stockholms Slott den 29 Oktober 1868.

Kongl. Maj:t har i Råder låtit sig föredragas handlingarne i denna sak, och enär, om än antagas må, att de af Anders Olsson i skuldebrefwen den 23 Mars 1857 till Sökanne förskrifne belopp utgjort mer än deras eller deras hustrus mödeneraf, i allt fall hwad Sökanne derutöfwer enligt skuldebrefwen bekommit måste anses hafwa blifwit å dem till full ego gifwet, samt följaktligen Sökanne icke äro lagligen förbundne att hwad de sålunda erhållit till skiftes återbära, pröfwar Kongl. Maj:t rättwist att, med ändring af Hofrättens dom i hwad talan mot densamma blifwit fullföjd, ogilla Swarandens uti ifragawarande del af saken förda talan; kunnande wid sådan utgång någon ersättning för rättegångskostnaden hos Kongl. Maj:t Swaranden icke tillerkännas. Det wederbörande hafwa ic.